

škov. Dežela zdaj željno pričakuje nove velike kmetijske učilnice — od deželnega zbora.

— Zimsko sêzono je čitavnica naša začela v nedeljo zvečer s prav zanimivo „besedo“; štirim novim moškimi zborom („Hrvacka četvorka“ od Lžičarja, „Lipa“ od Jenkota, „Klic na boj“ od M. Vilharja, „Husitska“ od Tovačovsky-a) in moškemu čveterospevu („Pod oknom“ od Horaka) se je v veliko veselje vseh pričujočih pridružil ženski zbor, ki je pel Bendl-ovo „Srečno dete“. Veliko število gospodov in gospodičinj v zboru, njih krasni glasi, obilni zakladi lepih pesem in iznajdeno voditeljstvo našega pevovodja zagotavlja nam, tega smo se že prvi večer prepričali, mnogo veselih večerov po zimi v čitavnici naši. Vselej radostno sprejeti gospod P. nas je kratkočasil s Zakrajškovo humoresko „Šprahovca bridke ure“; gosp. K. pa se spet, kakor vselej, prikupil s svojo simpatično igro na goslih. Pa tudi mlade Tinice ne smemo pozabiti, ki je na glasoviru spremljala ženski zbor, spet tako trdno v taktu, da želimo jo kmali tudi v kakem samostojni igri slisati na glasoviru. — Gosp. A. Lukšič, lastnik in vrednik „Glasonoše“, je na poti iz Karlovca na Dunaj, kjer bode o novem letu osnoval nov časnik, razveselil nas s svojo nazočnostjo pri tej „besedi.“

— Jutri, v četrtek, dopoldne ob 10. uri bode pri sv. Krištofu na grobu Riharjevem lepa slovesnost. Truplo prvega našega skladatelja cerkvenih pesem se bo preneslo v nov grob, ktere ga bo zanamcem kazal dostojen spominek. Počivalo bo truplo njegovo posihmal blizo Vodnika in Čopa. Nadjati se je, da pride mnogo domoljubov in domorodkinj k slovesnosti tej, pri kateri se bo spomin obhajal možú, za ktere ga nas lahko zavidajo drugi narodi. Gregor Rihar je bil res pravi Krösus krasnih melodij; priča tega je poleg 72 že natisnjenih še 291 nenatisnjenih cerkvenih in svetnih pesem.

— (Poberki iz različnih časnikov in brošúr.) Kdor tudi za gotovo ni vedil, da je unidan na celovški cesti gorelo, prepričal se je lahko iz 248. lista „Triesterce“, ker dopisnik iz Ljubljane preočitno kaže, da se je pri oni priliki dobro na debelo prismodil. Grozna je logika v tem sestavku! Župana napada, da je svojo dolžnost storil in črtenje „Laibacherčino“ (in sicer prav zmerno) očitno razjasnil, češ, da to ni ustavno, ako župan odgovarja časnikom, — nad tistim oddelkom mestnega odbora pa, ki ga korespondent „vorparlament“ imenuje, se srdí, da je povzdignil svoj glas in da se ni kot absolutističen hlapec potuhnil pred „mogočnim“ feuilletonistom službinega časnika. In kakošen pogorelec na pameti mora pač dopisnik biti, ako misli, da sramotí mestjane obertnijškega stanú s tem, ako ktere ga odbornika v eno mer imenuje po njegovem obrtnijstvu! Prismoda je pozabil, da obrtnijski stan s kmetijskim vred je tisti častitljivi stan, kateri s svojimi žuli živí državo, ktera bi morala konec vzeti, ako bi morala živeti od tistih federfuchserjev, kateri so tlačani časnikarstvu. In potem tista vedno ponavljana nespodobnost, ki ne dá mirú rajnemu županu! Saj vendar noben Ljubljčan ni take kratke pameti, da ne bi vedil, kaj se je godilo pretekle leta v mestnem zboru in zunaj zbora, in da smo doživeli ovacij in demonstracij v mestni hiši in pred mestno hišo, ki jih je rajni župan za potrebne spoznal za svojo brambo proti tistim ljudem, ki jih je imenoval „Skribenten, denen der Kamm so gewachsen ist, dass sie nicht nur einzelne Persönlichkeiten, sondern ganze Korporationen besudeln.“ On sam se je branil zoper hudobne napade prav tiste „Triesterce“, ktera ga zdaj kadí! Ali je ni sram? Kdor ne verjame, naj bere v 221. listu „Wanderer-a“ od

leta 1862 tisti sestavek, ktere ga tisk je stal celih 153 fl. Vendar se ni mogel ubraniti neprenehanih napadov, dokler ni v Idrii napitnice napravil „Chefredacterju Laibacherčinemu“ in s to napitnico potolažil vso stranko pisarjev, ki so popred zoper njega rogovilili. Take napitnice pa — tega smo si v svesti — ne bodo doživeli od sedanjega župana; zato bo „ljubeznjiva“ nam tržaška teta gotovo še večkrat — v „priglihah“ govorila, mi pa ji bomo zmiraj priporočali „Wanderera“ od leta 1862.

— Današnjemu listu je priložen glas novega nemškega časnika „Zukunft“, ki ga bo na Dunaji zacel 19. dne t. m. izdajati gosp. J. pl. Delpiny, čigar ime kot izvrstnega publicista je znano povsod. Namen tega časnika (ki bo izhajal vsako saboto, najmanj na 2 pôlah, in se utegne, kakor se šliši, do začetka ogerskega ali hrvaškega deželnega zbora spremeniti v vsakdanji list), je pred vsem ta, da se avstrijski Slovani izpoznajo med seboj, pa tudi z vsemi drugimi narodi avstrijskega cesarstva. Važen namen, ker potreba tacega porazumljenja je čedalje očitnejša! Zato bo vsak premožniši Slovenec, ki razume nemški jezik, z naročilom svojim rad podpiral novi časnik „Zukunft.“

Novičar iz domačih in ptujih dežel.

Dolgo se je kuhalo, vendar se je izkuhalo: mir med dansko vlado in vlado avstrijsko-prusko je sklenjen; v nedeljo so poverjeniki podpisali pismo. Kdo pa bode vladar Šlesvik-Holštajnu, je novo važno vprašanje. — To je ena važna novica preteklega tedna; druga pa je, da je minister unanjih oprav grof Rechberg odstopil, poslavljen z najmenitnišim avstrijskim redom zlatega runa, in da je na njegovo mesto stopil c. kr. general fml. grof Mensdorf-Pouilly, ki je dozdej bil deželni glavár v Galicii. Časniki trdijo, da ta prememba ne pomeni nobene premembe v sistemi vladni, ampak da po njem je državno ministerstvo le krepkejšo podporo dobilo. — Dalmatinskega zbora je že konec; sklenil je 22. oktobra s 7. sejo vse svoje seje. — Preuzvišeni škof Strossmajer so se s kanonikom Rački-om podali v Rim. — Zvedili smo iz časnikov, da te dni se je končala gotovo najstareja pravda na svetu — 800 let stara; rodovina Hunyadyeva na Ogerskem se je pravdala z rodovino Baronkajevo, ktera je zdaj pravdo dobila. — 28. oktobra se je spolnilo, kar so časniki premetavali že cel mesec — cesar Napoleon se je snidel z ruskim carom Aleksandrom v Nici; brž, ko je Napoleon došel v Nico, se je podal k ruskemu caru, ta pa mu je brž potem povernil pohod njegov; dolgo sta bila skupaj. Že diplomati in časnikarji nastavljajo ušesa, da bi zvedili, kaj sta se razgovarjala in kaj sklenila; al še niso môgli ničesa pozvediti. Tudi kralj belgiški je prišel v Nico, in s pruskim ministrom Bismarkom, ki je bil v Parizu, je cesar Napoleon dvakrat v enem dnevu govoril. In to zopet izbuja na novo radovednost političnega svetá. — Govori se, da je gotovo, da državni zbor v Turinu sprejme z veliko večino glasov zavezo francosko-italijansko.

Listnica vredništva. Gosp. Š. v V: Morebiti. Vloga se napravi direkci s popisom: kje je vinograd, kako velik, kolikošen je njega čisti dohodek, koliko se odrajuje davka? — se vé, da vse to mora s priloženimi pismi (dokumenti) dokazano biti. Štampeljna ni treba.

Kursi na Dunaji 1. novembra.

5 % metaliki 70 fl. — kr. Ažijo srebra 17 fl. — kr.
Narodno posojilo 79 fl. 65 kr. Cekini 5 fl. 62 kr.